

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

3/2003

»Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut» I. Sam. 3:3

Onko Jeesus poissa?

Jeesuksen kärsimyshistoria Uudessa testamentissa päättyy hänen taivaaseenastumiseensa. Tapahtuma jäi varmasti apostolien mieleen heidän loppuiäkseen. Kertooahan Uusi testamentti tapauksen varsin dramaattisesti. Jeesus kohotti kätensä siunatakseen opetuslapsensa, ja samalla pilvi vei hänet pois. Monet raamatunkohdat mainitsevat Jeesuksen poismenon siinä määrin järkyttävänä, että Jeesuksen oli vakuutettava, etteivät he kuitenkaan jääneet maailmaan orvoiksi. Johannes on tallettanut meille tämän tosiseikan: »Mutta koska minä olen tämän (Isän luo siirtymisen) teille puhunut, täyttää murhe teidän sydämenne» (Joh.16:6). Mutta hän lupaa lähettää heille Puolustajan, Pyhän Hengen.

JMG-STUDIO, KAJ LINDQVIST

Tämä asiantila on kristillisen kirkon vaiheissa herättänyt paljon hämmennystä ja harhailua. Monet muistavat, että reformaatioaikana 1500-luvun alkupuolella tästä syntyi todellinen kiistakapula. Ns. hurmoshenget opettivat tähän tapaan: kun Jeesus nyt on mennyt pois Isän oikealle kädelle, hän ei todellisesti voi olla läsnä Pyhän Ehtoollisen siunatussa leivässä ja viinissä. Luther joutui melkein yksin puolustaessaan Raamatun sanoihin vedoten, että Kristuksen koko persoona — sekä jumalallinen että inhimillinen luonto — oli todellisesti läsnä Jeesuksen itsensä asettamassa Ehtoollisessa. Kaikki, jotka nauttivat Ehtoollisen, saavat Kristuksen oikean ruumiin ja veren. Kristukseen uskovilta poistuu kaikki orpous. He saavat syntinsä anteeksi ja vahvistuvat uskossa. Epäuskoiiset ja ylimieliset sitä vastoin joutuvat ehtoollispöydässä todelliseen vaaraan. He nauttivat Ehtoollisen tuomioksensa sulkien itsensä Kristuksen seurakuntaruumiin ulkopuolelle. Tästä tosiseikasta ei ilmeisesti ehtoollisen viettojen runsaassa lisääntymisessä juuri puhuta. Samoin toinenkin Ehtoollisen halventaminen elää yhä. Äärimmillen vietynä Ehtoollinen käsitetään poissaolevan Kristuksen muistelemiseksi ja ihmisten keskinäisen yhteyden vahvistamiseksi. Tämä ns. reformoitu käsitys monine versioineen on nykyisin esim. uskonpuhdistuksen emämaassa lähes kauttaaltaan jauhettu samassa myllyssä miltei kokonaan sekaisin. Ymmärrämme, että Euroopan protestanttien on kiusallista ja turhaa kiertää roomalaiskatoliselta kirkolta ehtoollisyhteyttä, kun jo selkeä luterilainenkin usko Kristuksen todelliseen läsnäoloon ehtoollisaineissa on hämmennetty ja sekoitettu moniselitteisin sanoin.

On totta, että Lutherin opetusta Pyhästä Ehtoollisesta on vaikea käsittää, jos kuvittelemme, että Jumalan todellisuus on meidän havainto- ja ajattelukykyimme mukaisesti sidottu aikaan ja paikkaan. Luther tokaisikin kerran, ettei Jumala ole mikään haikara katolla! Päinvastoin Jumalan kaikkialla oleminen luomakunnassaan on meiltä salattu, mutta Raamatun mukaan tosi. Luoja pysyy kuitenkin Luojana ja luotu luotuna; Raamattu ei edusta minkäänlaista panteistis-mystistä jumalakäsitystä. Vastaavalla tavalla saamme Raamatun varmojen sanojen nojalla ajatella Kristuksesta. Kristus, Jumala ja ihminen, ristiinnaulittiin syntiemme tähden, voitti kuoleman ja nousi haudasta kivenjärkele lävitse — enkelithän vierittivät kiven vain osoittaakseen haudan olevan tyhjä — sekä astui taivaaseen. Kristuksen persoonassa ensimmäinen ihminen pääsi taivaaseen ja Jumalan Poikana istuu Isän oikealla puolella.

Koko Pyhällä kolminaisuudella on oma jumalallinen olemistapa, jonka mukaisesti hän on läsnä maailmassa. Sen vuoksi Herramme yksiselitteinen lause: »Tämä leipä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan» ja »Tämä on uusi testamentti minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan», ovat kirjaimellisesti totta. Samoin on laita hänen seurakuntaruumiinsa eli Kirkkonsa. Se on viime kädessä uskon, eikä näkemisen kohde. Sanoohan Luther nasevasti: »Kirkko ei ole aina se, jolla on kirkon nimi, mutta Raamatun mukaisista tuntomerkeistä me voimme sen löytää.» Niinpä Kristus on Ehtoollisen leivässä ja viinissä, sillä Jumalan oikea käsi on kaikkialla. Näiden valtaviin jumalallisten ihmeiden edessä meidän on kysyttävä itseltämme, pitääkö meidän kohdallamme paikkansa Paavalin sanat: »Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiin ja synteiinne, mutta Jumala, on meitä rakastanut ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa» (Ef. 2). Olla jäsen Kristuksen ruumiissa merkitsee osallisuutta taivaallisesta elämästä.

Simo Kiviranta

SIMO KIVIRANTA,
Suomen Luther-säätiön hallituksen puheenjohtaja, rovasti

KRISTUKSEN KIRKON SEITSEMÄN TUNTOMERKKIÄ

Kun puhumme kirkosta näkökulmamme on yleensä joko Kristuksen Kirkkoon tai Suomen ev. lut kirkkoon. Samalla herää kysymys näisen kahden subteesta. Missä määrin kirkkomme osallistuu Kristuksen Kirkkoon? Sama pätee, kun pohditaan kysymystä kirkosta eroamisesta. Meidän näkökulmaamme hallitsee länsimainen yksilökeskeisyys ja siksi olemme yleensä pohtimassa yksilön kirkosta eroamisen oikeutusta ja mieltä. Luterilainen oppi ei ensisijaisesti lähde yksilön eroamisista tai eroamatta jättämisistä, vaan Kristuksen Kirkon tuntomerkeistä ja niihin osallistumisesta. Kristuksen Kirkon tuntomerkit ovat ne määreet, joiden perusteella voimme nähdä missä määrin jokin paikallinen kirkko on eroamassa Kirkosta tai osallistumassa siihen.

Kirkkotaistelu on käynnissä koko ajan siihen asti kunnes Kristus tulee. Sitä käydään kahdella tasolla. Yksilön tasolla se on päivittäisen parannuksen tekemisessä ja Kristuksen sanan seuraamisessa. Jos tämä yksilöiden kilvoittelu lakkaa, alkaa myös paikallisseurakunnan suunta muuttua. Koska kristittykin on yhtä aikaa syntinen ja vanhurskas, hän ei voi ratkaista synnin ongelmaa lopullisesti kertaheitolla esim. henkikastekokemuksella, vaan hänen täytyy ratkoa sitä päivittäin koko elämän ajan. Vastaavasti koska oikea ja väärä kirkko, vehnä ja valhevehnä, kasvavat yhdessä aina tuomiopäivään saakka, ei reformaatiota voi tehdä yhdellä kertaa kaikkia aikoja varten. Sen täytyy jatkua kirkon yhteisessä päivittäisessä parannuksessa eli sanan ja kirkon tuntomerkkien mukaan ojentautumisessa. Mikäli nämä prosessit lakkaavat yksilö- tai yhteisötasolla, silloin kuljetaan kaltevaa pintaa alamäkeen. »Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut.» (Ilm 3:2).

Kun luterilaisittain puhutaan kirkon tuntomerkkien tarkkaamisesta ja puhtaana säilyttämisestä, se ei tietenkään merkitse sitä, että kuviteltaisiin siten kyseisen yhteisön yksilöiden säilyvän itsessään puhtaina tai jotenkin parempina kuin toiset kristityt. Päinvastoin. Juuri siksi, että tunnustamme olevamme samaan aikaan syntisiä ja vanhurskaita haluamme säilyttää kirkon tuntomerkit puhtaina ja

olemme huolissamme saarnan puhtaudesta ja sakramenttien oikeasta toimittamisesta. Sillä mikäli nämä autuaaksi tekevät välineet turmeltuvat, meillä itessämme syntisillä ihmisillä ei ole mitään toivoa. Juuri oman vajavuutemme tiedostaminen tekee kirkon tuntomerkkien tarkkaamisen niin polttavaksi. Kirkon tuntomerkkien tarkkaamisen luterilainen näkökulma on siis kokonaan toinen kuin ns. donatolaiskiistan yhteydessä esille tullut vaatimus yksilön synnittömyydestä tai puhtaudesta.

Lutherin tilanne ja meidän

Lutherin tilanne oli perustavasti samankaltainen kuin meidänkin tilanteemme. Hän joutui pohdiskelemaan katolisen kirkon suhdetta Kristuksen Kirkkoon. Mikäli hän olisi lähtenyt siitä, että katolinen kirkko voimakkaana ja organisatorisesti selväpiirteisenä järjestelmänä on joka tapauksessa Kristuksen Kirkko: 1: 1 oman sanansa perusteella, meillä ei olisi tietenkään mitään luterilaista kirkkoa. Jos hän taas olisi lähtenyt omimaan kirkon itselleen, kuten hurmahenget olivat tehneet omine kokemuksineen tai paavi ja katoliset olivat tehneet oman viisautensa nojalla, olisi hän samalla oikeuttanut kirkonperustamisharrastuksen, joka on menossa meillä länsimaissa. Mitä Luther sitten teki? Hän ryhtyi opetuksellaan, kirjoituksellaan ja käytännön toimillaan — armonvälineiden ja paimenuuden harjoittamisella — karsimaan ja puhdistamaan olemassa olevan Kristus-viinipuun oksia, että se kantaisi runsaamman sadon. Tähän reformaatioon väärä kirkko reagoi aggressiivisesti. Luther ja Raamatun oppiin palanneet seurakunnat erotettiin harhaoppisina paavin kirkosta. Nyt peilaamme tilannettamme Lutherin opetuksen valossa Kirkon seitsemästä tuntomerkestä.

Jumalan sana

»Ensiksi voimme tuntea pyhän kristikansan siitä, että sillä on Jumalan pyhä sana.» Sana kirkon tuntomerkinä koskee saarnaamista, uskomista, tunnustamista ja sanan mukaan elämistä. Kyse ei ole siis siitä, että Raamattu on olemassa jossa-

kin nurkassa. Kyse on ensinnäkin Sanan saarnasta. Tämän tuntomerkin kanssa voi mennä sitten kirkkoon kuuntelemaan saarnoja. Saarnataanko siellä Sanaa vai ajan ääniä? Entäs elämä? Kehotetaanko ihmisiä elämään Sanan mukaan vai omen mielihalujensa? Kriisimme ei koske vain saarnaa vaan se on kokonaisuuden ja konkretian menettämisen kriisi, jonka saarnan kriisi on mahdollistanut.

Herätysliikkeissämme on kiitettävästi vastustettu viimeisinä vuosikymmeninä teologista liberalismia ja nimenomaan teoreettisen teologisella tasolla. Vastaavasti kirkon piispat ovat ansiokkaasti kohottaneet äänensä taloudellisen liberalismiin oppeja vastaan. Samalla me kaikki olemme kuitenkin sallineet liberalistisen elämänasenteen elää ja kasvaa omissa ja seurakuntiemme sydämissä. Kaikille — ennen kaikkea itsellemme — olemme liberalistisia oppeja seuraten tarjonneet maksimaalisen määrän vapautta, kunhan ketään vain ei ole vahingoitettu. Jeesuksen radikaali haaste omasta luopumiseen ja vihollisten rakastamiseen on jäänyt esittämättä sanoin ja teoin. Uskonnosta on tehty kunkin ihmisen yksityisasiasia.

Näin liberalistisen individualismin tuntomerkeistä on tullut meille kirkon tuntomerkkejä ja siksi myös avarasta kaiken hyväksyvistä mihinkään puuttumattomasta kansankirkosta on tullut kirkon todellinen perikuva. Kaikki toisenlainen puhe mieltyy meidän nykyliberalistien mielissä puheeksi ahtaan lahkon rakentamisesta, joka alkaa suunnattomasti pelottaa sekä meitä että ennen kaikkea liberalistisia sponsorejamme. Siksi seurakunnan yhteisöllinen elämä on vaihtunut ja vaihtumassa yhä voimakkaammin show-maailmasta lainattuun esittäjä-katsoasetelmaan. Katsomossahan vapaus säilyy maksimaalisena. Raamatun sanasta on tullut asiasta innostuneiden yksilöiden teoreettinen aivovoimistelutehtävä tai hartaudellinen virike, jonka ei tarkoitakaan enää vaikuttavan meidän koko elämäämme ja olemukseemme. Rakasta kaikesta sielusta, mielestä ja koko voimalla

on vaihtunut »yritä joskus, jos siltä sattuu tuntumaan» -ajattelutapaan. Siksi suomalaiselle luterilaisuudelle oikean Kirkon tuntomerkkejä lienevät hyvin yleisesti sellaisen yleisuskonnollisen organin piirteet, jossa ei ihmiseltä odoteta mitään, häntä ei kutsuta mihinkään, eikä häneltä vaadita mitään. Sellainen on hyvä kirkko — äärimmäisen lahkon vastakohta. Edes kirkollisverojen siirtymiseen kirkon tilille ei ihmisen tarvitse tehdä mitään. Kirkollisveron hinnalla on uskontorauha hyvältä kirkolta ostettu eikä kirkollista häiriötä ole odotettavissa. Samalla kymmenen käskyä muuttuu liberalismiin vaatimuksen takia käytännössä kymmeneksi virikkeeksi. Lähetyskäsky taas vaimentuu lähetys ehdotukseksi. Eihän Jumala tietenkään voi olla sellainen tiukkapipo, ettei hän päästäisi taivaaseen ihmisiä myös muita teitä kuin Kristuksen kautta. Ja jos sattuisi olemaan, »me emme valitse sitä enää seuraavalle kaudelle, vaan me vaihdamme sen.» Näin syntyy »minun jumalani ei ole sellainen» -saarna, joka kaikuu sekä kirkoissa että kapakoissa.

Sanaa ei vesitetä siten, että se kielletäisiin. On olemassa paljon postmodernimpiakin tapoja. Ehkä kaikkein hienostunein on nykyinen monitulkintaisuuden oppi. Saat toki ajatella konservatiivisesti tai kirjaimellisestikin, kunhan et häiritse niiden kirkollista rauhaa, jotka puolestaan tulkitsevat asioita hieman vapaammin. Näin kaikenlainen ajattelu, oppi ja elämä saadaan pidettyä kirkkomme sisäpuolella ja »rauhan maksimi» säilyy.

Meitä siis »rohkaistaan»: »Älä nyt ota liian tosissasi tuota Raamatun sanaa, älä ainakaan käytännössä.» Ellemme pysty haastamaan liberalistista yksilökeskeisyyttä itsessämme ja piirtämään yhdessä Jumalan armon avulla uudelleen esiin seurakunnan yhteisöllistä luonnetta käytännössä, tulemme jatkossakin häviämään taistelut myös uskonopin ja etiikan alueilla. Tarkemmin sanottuna kukin meistä lyödään erillään yksi kerrallaan. Kuka minkin kiusan, turhautumisen tai lankeemuksen kautta meidät voitetaan ja masennetaan. Vihollinen tietää, että mikäli taistelua ei voi voittaa kerralla, voi sen tehdä kuitenkin pikkuhiljaa ja osissa. Ja niin vähitellen murentamalla kristillinen Kirkko hävitetään länsimaista — ei vainon

vaan yhäti lisääntyvien vapauksien ja mahdollisuuksien kautta. Länsikristityt huvittavat itsensä hengiltä. Riittääkö siis meille periaatteellinen Jumalan sana, joka ei velvoita mihinkään?

Kaste

»Toiseksi tunnetaan Jumalan kansa, eli pyhä kristikansa pyhästä kasteen sakramentista, että nim. se oikein opetetaan, uskotaan ja nautitaan Kristuksen säädöksen mukaan. Sillä kaste on julkinen merkki sekä kallis ja pyhä aarre, jonka kautta Jumalan kansa tulee pyhitetyksi. Sillä kaste on uuden syntymisen pyhä peso Pyhän Hengen kautta (Tiit.3:5). Pyhä Henki pesee meidät siinä synnistä ja kuolemasta ikään kuin Jumalan Karitsan viattomalla ja pyhällä verellä.»

Pyhä kaste kirkon tuntomerkinä on merkittävä kahdessa roolissaan. Ensimmäkin kasteen armonvälinelunne tulee olla kirkkaasti esillä opetuksessa ja käytännössä. Mikäli sitä ei haluta selkeästi ja kirkkaasti opettaa ihmisille, ajetaan heitä epäsuorasti etsimään erillistä »henkikastetta», kaatumisia tai muita vastaavia asioita, jotka sitten ottavat sanan mukaisen pyhän kasteen paikan. Samalla kun henkikaste-oppi jne. saavat vallan, ne tyhjentävät kasteen sen oikeasta raamatullisesta sisällöstä ja latistavat sen ihmisen tunnustustoimeksi. Ihmisen konkreettinen syntyisyys ja hätä tarvitsee sen konkreettisen vastauksen, jonka Jumala on armonvälineissään meille antanut. Jos näin ei opeteta ja ohjata ihmisiä, he eivät voi koskaan tietää varmasti, ovatko he saapuneet Jeesuksen ristin juurelle vai eivät.

Toiseen pyhä kaste kutsuu ja velvoittaa ihmistä elämään sitä uutta elämää, johon hänet kasteessa on Kristuksen kautta synnitetty. Kastettu kastetaan seurakunnan jäseneksi, uskonyhteisön eli elävän ruumiin jäseneksi — ei rekisterin jäseneksi. Kaste ei ole siksi vain jotain menneisyyden asiaa, vaan päivittäinen parannus ja elämä seurakuntayhteisön osallisuudessa tuovat kasteen yhä uudestaan luoksemme, uskottavaksi ja iloittavaksi. Siksi on käsittämätöntä se luterilainen itsetyytyväisyys, joka maassamme vallitsee kirkon suosion gal-

lup-tietojen tähden, samalla kun säännöllisesti armonvälineiden yhteydessä elävien ihmisten määrä ja jumalanpalveluksessa kävijöiden määrä heiluu alle viidessä prosentissa. Luterilaisen uskon mukaan kristittykin on yhäti vielä syntinen. Kuinka hänen voidaan kuvitella pysyvän Hengessä ilman armonvälineiden osallisuutta?

Riittääkö siis meille periaatteellinen kaste — joka ei anna mitään, joka ei kutsu eikä velvoita mihinkään? Koska kaste ei anna meille mitään, me saattamme siitä vaieta yhteiskristillisissä yhteyksissämme. Luterilaiset vaikenevat kun vapaakirkolliset saapuvat. Näin he eivät voisi menetellä, mikäli kaste olisi heille julkinen merkki ja kallis pyhä aarre, kuten Lutherille. Vastaavasti kaste ei myöskään kutsu eikä velvoita mihinkään. Ihmiset eivät ole kiinnostuneet Kristuksen seuraamisesta, vaan itsensä toteuttamisesta ja maksimaalisen vapautensa säilyttämisestä. Siksi emme uskalla heitä kristinuskolla vaivata.

Ehtoollinen

»Kolmanneksi voimme tuntea Jumalan kansan eli kristillisen pyhän kansan siitä, että se pitää, uskoo ja nauttii pyhän alttarin sakramentin Kristuksen säädöksen mukaisesti. Sillä sekin on Kristuksen jälkeensä jättämä julkinen merkki ja kallis aarre, jonka kautta hänen kansansa tulee pyhitetyksi ja tunnustaa julkisesti itsensä kristityksi, samoin kuin se sen tekee sanan ja kasteenkin kautta... Missä nyt näet tätä sakramenttia oikein jaettavan, siellä varmasti on Herran kansa olemassa. Sillä sellaisia pyhiä asioita ei ole kyllään muulla kuin Jumalan kansalla, eikä niitä nauti, käytä, tunnusta kukaan muu kuin Jumalan kansa, vaikka sen keskuuteen onkin salaa pujahtanut muutamia vääriä ja uskottomia kristittyjä. Mutta he eivät voi saastuttaa Jumalan kansaa, varsinkin kun heistä ei mitään tiedetä. Sillä julkivihollisia kirkko eli Jumalan kansa ei suvaitse piirissään, vaan kurittaa ja pyhittää heidätkin, tai, elleivät he siihen suostu, sulkee heidät pois kirkon pyhäkötstä ja pitää heitä pakanoina. (Matt. 18:17)»

Ehtoollinen kirkon tuntomerkinä

tekee meidät toinen toisistamme osalliseksi. Samalla ehtoollinen yhdistäessään meidät Kristukseen ja toinen toisiimme kutsuu meidät elämään pyhää elämää. »Opettakaa heitä pitämään kaikki mitä minä olen teidän käsenyt pitää», Jeesus kehotti meitä. Raamatun mukaan ehtoolliselle osallistumisella on siis opilliseen yksimielisyyteen, elämäntavan yksimielisyyteen ja keskinäiseen rakkautteen kutsuva merkitys. Nämä merkitykset aikamme yksilökeskisyyden niellyt kirkkomme näyttää kadottaneen. Ihmiset tulevat kirkkoon kuin ruokalaan tai baariin. He syövät ateriansa ja lähtevät pois ilman sen kummempia johtopäätöksiä Pyhästä ateriasta ja siitä mihin se osallistujiaan kutsuu. Ehtoollisessa kokonaisvaltainen hengellinen yhteys Kristukseen, hänen oppiinsa, elämäntapaansa ja muihin seurakunnan jäseniin on unohtunut. Keskellämme näyttää vallitsevan pääsääntöisesti individualistinen ehtoolliskäytäntö, joka tietenkin sopii hyvin meidän individualistiseen kirkkoomme.

Myös Lutherin puhe julkivihollisten pois sulkemisesta ehtoolliselta on täysin kadonnut. Se on käytännössä teoreettisesti mahdoton ajatuksenakin, koska pastorit eivät tunne laumaansa. Ja jos tuntisivatkin on heidän vain palveltava näitä nykyajan palveluideologian mukaisesti. »Anna kullekin se mitä tämä haluaa, äläkä vaadi heiltä minkäänlaista muutosta, etteivät eroaisi kirkosta.» Mitä tällainen »säästäminen» meille itsellemme maksaa ja mitä se tekee kirkon hengelliselle identiteetille?

Avaimet

»Neljänneksi tunnemme Jumalan kansan eli pyhät kristityt julkisesta avainvallasta. Se tietää, kuten Kristus säättää Matt.18, että jos kristitty rikkoo, niin on häntä nuhdeltava, mutta jollei hän paranna itseänsä, on hänet sidottava synteihinsä ja erotettava seurakunnasta. Jos hän taas tekee parannuksen, on hänet vapautettava.»

Avainten valtaan liittyy siis sekä päästäminen että sitomismahdollisuus. Käytännössä sitomismahdoluudesta on kirkkolain muutoksilla vetäydytty ja jäljelle on jäänyt vain päästämismahdollisuus. Tällä tavalla kansankirkko on nostanut kätensä pystyyn ihmisten elä-

män autonomian edessä. Bonhoefferin mukaan sitomisvallasta luopuminen joutaa kirkon väistämättä halpaan armoon. Mitä tämä halvan armon hyväksyminen käytännössä vaikuttaa? Se vaikuttaa sen, että synti muuttuu ensin teoreettiseksi ongelmaksi. Kun synti näin lakkaa ole-masta todellinen ongelma myös armosta tulee yhdentekevä - halpa armo. Halpa armo on erilaisiin ilmaisiin tuote-esitelyiden näytepakkauksiin verrattava uusi mahdollisuus ja lisä, joka voi oikein käytettynä piristää muuten ensiluokkaisen kristityn huonoja tunteita. Tai sitten halpa armo on yleistä huonoutta ja heikkoutta kompensoiva epämääräinen kaikkialla leijuva usva, joka tarjotaan vastauksena yhtä epämääräiseen »kaikkihan me erehdymme» -oppiin.

Virka

»Viides kirkon ulkonainen tunnusmerkki on siinä, että kirkko vihkii eli kutsuu toimiinsa kirkonpalvelijat, tahi että sillä on virkoja, jotka se täyttää. Sillä välttämättä täytyy olla piispoja ja pappeja eli saarnamiehiä, jotka sekä julkisesti että yksityisesti toimittavat, tarjoavat ja antavat edellä mainittuja neljää asiaa tai pyhää toimitusta kirkon puolesta ja kirkon nimessä, sekä ennen kaikkea Kristuksen käskyn perustuksella. ...Mutta totta kyllä on, että Pyhä Henki on tässä kohden eroittanut vaimot, lapset ja oppimattomat ihmiset, ja valitsee ainoastaan kykeneviä mieshenkilöitä tähän virkaan (paitsi hätätilassa), kuten Paavali kirjoittaa, että piispan tulee olla opettavaisen, nuhteettoman, yhden emännän miehen, 1. Tim. 3:2 ja 1. Kor. 14:34: Olkoot vaimot vaiti teidän seurakuntakokouksissanne.»

Viran suhteen korostuu nykyään käytännöllisyys. Pastoreita ja muita työntekijöitä tarvitaan, koska muuten asiat eivät hoidu. Tästä ollaan päästy siihen työntekijäkeskeiseen palveluideologiaan, jossa erityisen viran ja asiakkaiden roolit on jaettu käytännöllisin markkinatalluudesta nousevin perustein. Yksi paljon käytetty on muuttaa kirkko yleiseksi mahdollisuuksien markkinoiksi, joissa viran erityisluonne ja jumalallinen säättämys häviää ja vaihtuu yleisen

puuhastelun ohjaamiseksi. Vastakkainen väärä suunta on siinä, että virka ja sen haltijat nousevat omiin teologisiin tai liturgisiin sfäreihinsä tavallisten seurakuntalaisten elämän ulottumattomiin. Tämä edellä kuvattu asiointi on ollut vahingollinen sekä viralle että yhteiselle pappeudelle, johon jokainen kristitty on kasteen ja uskon kautta kutsuttu.

Mitä taas tulee ns. naispastoriuteen, kukin voi miettiä asian luterilaisuutta ja raamatullisuutta edellä lainatun sitaatin äärellä.

Rukous

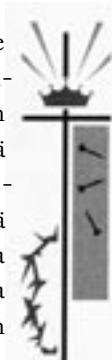
»Kuudenneksi tunnemme ulkonaisesti pyhän, kristillisen seurakunnan rukouksesta, Jumalan julkisesta kiittämisestä ja ylistämisestä. Sillä kun missä kuulet ja näet rukoiltavan psalmeja ja hengellisiä lauluja Jumalan sanan ja oikean uskon mukaan.»

Riittääkö meille rekisteri seurakunnaksi? Lutherille se ei näytä riittävän. Ihmisten täytyy tulla yhteen oppimaan ja rukoilemaan. Mutta mitä kirkolle tapahtuu, jos tämä liike häviää? Riittääkö se todella kristinuskoksi, että Jumalaan kyllä uskotaan, mutta että häntä ei haluta tavata?

Risti

»Seitsemänneksi tunnemme ulkonaisesti pyhän kristillisen kansan pyhän ristin pyhydestä, se on siitä, että se tullakseen päänsä, Kristuksen, kaltaiseksi kestää kaikki onnettomuudet ja vainot, kaikki kiusaukset ja pahan perkeleen, maailman ja oman lihan puolelta, siällisesti murheellisena, pelonalaisena, kauhistuneena, ulkonaisesti köyhänä, halveksittuna, sairaana ja heikkona. Ja syyn tähän täytyy olla ainoastaan sen, että kristikansa pysyy lujasti Kristuksessa ja Jumalan sanassa ja kärsii siis Kristuksen tähden.»

Risti tulee siitä, että kristikansa pysyy lujasti Kristuksessa ja Jumalan sanassa ja kärsii siis Kristuksen tähden. Sana synnyttää taistelun sekä sisä- että ulkopuolellemme.

EVANKELIUMIN TÄHDEN EMME VOI JÄÄDÄ PAIKOILLEMME

Suomen Luther-säätiön hallitus on perustanut Simo Kivirannan rahaston, jota se myös hallinnoi. Ohjesäännön mukaan rahaston tarkoitus on: »Nuorten pastorien tukeminen Jumalan valtakunnan työssä evankeliumin palveluksessa.»

Rovasti, teol.lis. SIMO KIVIRANNAN hengellinen kutsumus on ollut läpi vuosikymmenien opettaa ja ohjata paimenvirkaan valmistautuvia nuoria sekä virassa olevia pastoreita. Tätä palvelutyötä hän on laaja-alaisesti tehnyt niin Helsingin Yliopistossa kuin erilaisissa opintopiireissä sekä henkilökohtaista opastusta antamalla. Hänen opetuksensa päämääränä on aina ollut se, että Kristuksen seurakunta rakentuisi uskollisista, Jumalan sanaa puhtaasti julistavista ja ihmisiä iankaikkiseen pelastukseen johdattavista paimenista.

Rakastettuna saarnaajana ja sielunhoitajana Simo Kivirannalle on tullut monia tärkeitä luottamustehtäviä. Suomen kristikansa tuntee Simo Kivirannan tunnustuksellisten luterilaisten kokoajana. Hänen teologisen asiantuntemuksensa johdolla perustettiin aikoinaan Paavalin synodi sekä Suomen teologinen instituutti. Eri herätysliikkeisiin lukeutuvat kristityt ovat luottaneet Simo Kivirantaan hengellisenä isänä. Hän ei ole jäänyt ennakkoluuloisesti kyrimään eri kirkkomme hengellisten traditioiden eroja, vaan on iloinnut oikean hengellisen perinnön rikkaudesta ja johdattanut tuntemaan luterilaisen uskomme kestävää oppipohjaa. Hän on tahtonut vastata hyvin käytännöllisesti, mitä merkitsee apostolinen usko ja evankelioiminen nykyhetkenä Suomessa.

Kehitys kirkossamme on johtanut raamatullis-tunnustuksellisen kirkkokansansuureen epätietoisuuteen, mitä voimme tehdä. Tällä hetkellä suurimmassa osassa Suomea on

vaikea löytää Jumalan sanan mukaisia jumalanpalveluksia. Raamatullis-tunnustuksellisten pappien on yhä vaikeampi saada virkoja paikallisseurakunnista. Niiden pappiskandidaattien, jotka tahtovat pysyä varauksettomasti Jumalan sanassa, on vaikea saada pappisvihkimystä. Pelkkä protesti tai vetäytyminen ei tässä tilanteessa riitä. Tarvitaan myönteistä ja rakentavaa toimintaa. Tarvitsemme uutta tietoisuutta raamatullis-tunnustuksellisten uskovien yhteydestä, määrätietoista kokoontumista oikean opetuksen ja terveen pastoraalisen hoidon merkeissä. Ilahduttavaa on ollut se, että erityisesti nuoret kristityt etsivät kirkon oikeiden tuntomerkkien mukaista jumalanpalveluselämää, jossa voi kokea Jumalan lasten perheyhteyttä.

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN erityisenä näkökulmana on perustaa jumalanpalvelusyhteisöjä kirkkomme sisällä. Kaikki viittaa siihen, että tarve tällaisiin kokoaviin ja kutsuviin yhteisöihin on yhä suurempi. Keskeiseksi kysymykseksi tällöin nousee: Mistä saadaan lauman jäsenten sieluja ruokkivat paimenet? Mistä saadaan paimenten ruumiit ruokkivat kristityt?

Herramme itse vastaa valtakunnastaan ja verievankeliuminsa voittokulusta. Mutta me emme voi jäädä paikoillemme. Tämän vuoksi Luther-säätiön hallitus kutsuu sinua mukaan tähän työhön. Tule mukaan tukemaan Simo Kivirannan rahaston kautta nuorten kutsumustietoisien pastoreiden lähettämistä evankeliumin työhön.

»Jokainen joka huutaa avuksi Herran nimeä pelastuu. Mutta kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä?» (Room.10:13-15)

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	NORDEA 101230-209260	TILISIIRTO GIRERING <small>Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalingen förmedlas till mottagare endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit</small>		
Saaja Mottagare	SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ	Viesti Meddelande		
Maksaja Betalar		SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN KAUTTA SIMO KIVIRANNAN RAHASTOON		
Allekirjoitus Underskrift		OKU 710A		
Tilityt n:o Från konto nr		Viitenro Ref.nr	2121	Euro
		Eräpäivä Förf.dag		

Kuuntele saarnoja Internetissä — <http://www.luthersaatio.com/saarnat/>

LUTHER-SÄÄTIÖN TYÖNTEKIJÄT KESÄ 2003

Takaisin valjaisiin

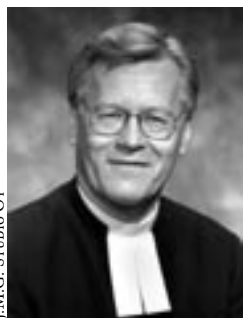
KAJ LINDQVIST

Eero Kaumi, katekeetta

Julistustyö

040-5466 389

viitenumero: 2244

I.M.G. STUDIO OY

Sakari Korpinen, pastori TL

Julkaisuvastaava, julistustyö

050-5464 253

sakari.korpinen@kolumbus.fi

viitenumero: 1818

IL

Juhana Pohjola, pastori

Dekaani

041-5077 283

juhana.pohjola@luthersaatio.com

viitenumero: 8989

LUIJA KORPINEN

Viktor Tikkanen

Pappisdiakoni

viktor.tikkanen@luukku.com

(09) 8543 415

O TA ROHKEASTI YHTEYTTÄ!

Luther-säätiön hallitus on kutsunut vapaaehtoistyöntekijäkseen opetus- ja diakoniatyöhön Oswald Hobdin Anjalankoskelta.

Oswald Hohti jäi muutamia vuosia sitten työkyvyttömyyseläkkeelle ennakoivan kunnossapidon tehtävistä Enso Gutzeitilta. Hengellistä työtä hän on tehnyt niin palkattuna kuin vapaaehtoisena vuosikymmeniä. Erityisesti sydäntä lähellä

»Ossilla» on ollut nuorten auttaminen sekä diakoniatyö. Oman vaikean syöpäsairauden jälkeen Oswaldin erityisenä kutsumuksena on ollut syöpäsairaiden ja heidän perheidensä hengellinen tukeminen. Paljon aikaa hänellä vierähtääkin sairaalavuoteiden äärellä.

— Ehdin jo melkein jättää hengellisen vapaaehtoistyön. Olin pitkään ollut Jumalan juoksupoikana. Mutta surukseni koin, ettei ollut paikkoja mihin ohjata ihmisiä. Luther-säätiön perustamisen myötä sain rohkeutta uskoa, että Jumalalla on vielä suunnitelma niille, jotka haluavat sitoutua tunnustukselliseen luterilaiseen opetukseen. Rohkaistun tulemaan mukaan ruumiillisesti heikkona, mutta Herran voimaan ja apuun luottavana. Olen takaisin valjaissa, Oswald kertoo.

— Olemme kokoontuneet vuoden verran säännöllisesti Anjalankoskella kotiseuroihin ja raamattuopetusiltoihin. Näkymme ja rukouksemme on, että Pohjois-Kymenlaaksossa voitaisiin tulevaisuudessa kokoontua seurakunnan oikeiden tuntomerkkien mukaiseen jumalanpalvelusyhteisöön. JP

Tilaa Pyhäkön lamppu

**kotiisi ilmaiseksi toimituksesta,
puh. (09) 496 694.**

**Katso myös URL-osoite:
<http://www.luthersaatio.com/>**

Pyhäkön lamppu

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI
PL 127, 00101 Helsinki <http://www.luthersaatio.com/>

Päätoimittaja
Toimitusavustaja
Lehden taitto

Juhana Pohjola
Sakari Korpinen
Jari Lammi

juhana.pohjola@luthersaatio.com
sakari.korpinen@luthersaatio.com
info@lamminet.fi

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

Jeesuksessa aina riittävästi

Nuoripari Lehrbäck riisuu moottoripyöräkypäränsä. He ovat kiittäneet vaihteeksi taas moottoritietä Tampereelta Helsinkiin, jossa he säännöllisesti käyvät Luther-säätiön messussa. Antti opiskelee teologiaa Helsingissä ja Minna tiedotusoppia Tampereella, jossa sijaitsee myös heidän yhteinen kotinsa. Huhtikuussa he tekivät kuu-kauden tutustumatkan Amerikan luterilaisuuden sydänalueelle.

— Kävimme FORT WAYNESSA, tutustumassa MISSOURI SYNODIN pappisseminaariin. Istuimme seminaarin luennoilla, ja kuuntelimme raamattuopetusta välillä suu auki ihmetyksestä ja välillä oivalluksesta. Tutustuimme myös opiskelijoihin ja professoreihin, jotka ottivat meidät lämmöllä vastaan. Niin, vaikka englantimme oli välillä yhtä töksötystä.

— Seminaarialue ihastutti vehreillä nurmikentillään ja yhdenmukaisilla rakennuksillaan. Suomalaisena siellä oli helppo ja hienoa vieraila, sillä onhan seminaari arkkitehti Eero Saarisen suunnittelema. Kaiken keskuksena oleva seminaarin kappeli kohosi korkeudessaan kaikkien muiden rakennusten ylle.

Kappeli ja luokkahuone

— Mieleenpainuvinta matkassa oli ensimmäinen jumalanpalvelus kappelissa. Kun ensimmäisen virren sanat kaikuivat kappelissa noin sadanviidenkymmenen miehen voimin ja vetopasuunat soivat kunniaa Jumalalle, hiipivät ihanat väritykset pitkin selkäpiitä. Ja tämä lienee vain aavistus siitä, millaista on laulu Herralle Taivaissa, Antti ja Minna muistelevat.

»Tällä hetkellä pidämme raamattupiiriä, mutta voisiko se toimia siemenenä, josta voisi kasvaa jumalanpalvelusyhteisö», Antti ja Minna pohdiskelevat.

— Teologinen ilmapiiri oli jotain aivan toista kuin mihin Helsingin teologisessa tiedekunnassa olin totunut. Ajattele, jos yksikin teologian professori uskoo, että Raamattu on Jumalan sana ja opettaa sen mukaisesti, on sillä varmasti vaikutusta opiskelijoihin ja tuleviin kirkon työntekijöihin Suomessa. Entäpä, jos sellaisia professoreja onkin parisenkymmentä, kaikki opettajat?

Jumalanpalvelusyhteisöjä tarvitaan

— Vierailimme myös muutamassa paikallisessa Missouri Synodin kirkossa, joita on Fort Waynen 200 000 asukkaan suuruisessa kaupungissa noin 30. Ja koko ajan seurakuntia syntyy lisää. Miksi tämä ei voisi olla mahdollista myös esim. Tampereella, joka on saman kokoinen kaupunki. Tällä hetkellä pidämme raamattupiiriä, mutta voisiko se toimia siemenenä, josta voisi kasvaa jumalanpalvelusyhteisö, Antti ja Minna pohdiskelevat.

— Matka varmasti vahvisti yhteistä näkyämme Jumalan valtakunnan työhön. Oli hyvä nähdä ja kokea, miten elinvoimaista tunnustuksellinen luterilaisuus on ja miten sillä on huutava tarve myös Suomessa. Me emme tarvitse mitään Amerikan tuontitavaraa, mutta kyllä elämän leipää, jota Herra seurakuntansa keskellä jakaa. Kaikessa yksinkertaisuudessaan me tarvitsemme täällä varauksetta luterilaisia jumalanpalvelusyhteisöjä. Jos Jumala suo, toivoisin sellaista joskus vielä paimentavani, Antti mieltii.

— Mielessä viime aikoina on ollut kertomus kanaanilaisesta naisesta, jolle ei luvattu leipää, mutta joka kuitenkin pyysi saada edes pöydältä tippuvia muruja. Sillä ei ole loppujen lopuksi väliä saako vähän vai paljon, sillä Jeesus ei puhunut leivästä, vaan itsestään. Jeesus itse on totinen leipä, ja kun Jeesus antaa itsensä, saamme aina riittävästi.